

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **M. K.,** zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha, proti žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje,** se sídlem Závodní 353/88, Karlovy Vary, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 22. 8. 2018, č. j. 30 A 73/2017 - 68,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 9. 1. 2017, č. j. 152/DS/17-3, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Sokolov ze dne 12. 10. 2016, č. j. 91282/2015/OP/JASV-33. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byla žalobci podle § 125f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“) ve vazbě na § 125c odst. 4 písm. f) téhož zákona uložena pokuta ve výši 1500 Kč za spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu; žalobce jako provozovatel osobního motorového vozidla tovární značky BMW, RZ X v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, jelikož dne 13. 10. 2015, v 11:40 hod., v obci Sokolov, na ulici Křížová, nezjištěný řidič nerespektoval význam svislé dopravní značky B 1 „Zákaz vjezdu všech vozidel“ s dodatkovou tabulkou „mimo zásobování“ a stál s výše označeným vozidlem v úseku platnosti této dopravní značky. Současně byla žalobci v souladu s § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve spojení s § 6 odst. 1 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 520/2005 Sb., uložena povinnost nahradit paušální částku nákladů správního řízení ve výši 1000 Kč.

[2] Krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Námitku protiústavnosti § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a souvisejícího § 125f odst. 1 téhož zákona neshledal krajský soud důvodnou. S odkazem na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu konstatoval, že uvedené ustanovení je omezeno na úzkou skupinu spolehlivě prokazatelných deliktů, nestanovuje odpovědnost absolutní, ale s možností liberace, nastupuje až sekundárně, pokud nelze uplatnit individuální odpovědnost pachatele na principu zavinění, a má povahu pouze nepřímého nátlaku na provozovatele vozidla (např. limitovaná výše pokuty); a proto v testu ústavnosti obstojí. Námitku, že se nejednalo o neoprávněné stání, ale o vjetí, krajský soud rovněž neshledal důvodnou, protože je-li zakázáno vjetí, tím spíše je zakázáno i stání na takovém místě. Dále žalobce namítal nepřesnou lokaci spáchání skutku ve výzvě k zaplacení částky dle § 125h zákona o silničním provozu, čemuž krajský soud přisvědčil, avšak současně námitku vyhodnotil jako nedůvodnou, jelikož místo bylo později opraveno a žalobní tvrzení jsou účelová (žalobce na výzvu označil řidiče vozidla, následně se však bránil tím, že chtěl částku uhradit a neučinil tak pouze z důvodu chybně uvedeného místa spáchání přestupku, což, jak vyplývá přímo z textu žaloby, zjistil až následně). Namítané vady výroku prvostupňového rozhodnutí krajský soud taktéž neshledal. Z výroku dle jeho názoru jasně vyplývá podstata protiprávního jednání, výrok jako celek je dostatečně konkrétní a přezkoumatelný. Ohledně místa spáchání přestupku soud uvedl, že ačkoliv si lze představit podrobnější specifikaci, výrok dle soudu obstojí, správní orgán doplnil dokazování a ve spojení s fotodokumentací jasně vymezil místo spáchání přestupku. Namítané absenci snahy správních orgánů zjistit pachatele přestupku i navrhovanému výslechu krajský soud rovněž nepřisvědčil.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž uplatňuje kasační námitky dle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel namítá nesprávné posouzení projednatelnosti jednání jako deliktu provozovatele. Porušení dopravní značky v daném případě spočívalo pouze v neoprávněném vjezdu, jelikož značka nezakazuje stání a provozovateli může být dle zákona přičitatelné pouze neoprávněné zastavení nebo stání, nikoliv vjezd (na rozdíl od např. pěší zóny, kam je zakázán vjezd, ale je tam zakázáno rovněž stání). Dle nového zákona o přestupcích je navíc nutné, aby bylo jednání výslovně označeno za přestupek; stání v části komunikace, kam je zakázán vjezd, tak označeno není. Stěžovatel uvádí srovnání protiprávních jednání a trestnosti jejich následků a dovozuje, že dopravní značku „zákaz vjezdu“ lze porušit pouze vjezdem, následné stání v daném úseku komunikace již zakázáno není. Provozovatel vozidla tak za takové jednání není odpovědný.

[4] Dále stěžovatel namítá porušení § 125h zákona o silničním provozu, neboť výzva k uhrazení určené částky neobsahovala správný popis skutku. Proto stěžovatel částku neuhradil. Krajský soud k tomu sice vyjádřil názor, že stěžovatel toto tvrdí účelově, neboť se o správném místě spáchání přestupku musel dozvědět až následně, a uvedením řidiče se pokusil zbavit své vlastní odpovědnosti za protiprávní jednání. Stěžovatel však upozorňuje, že i tak se jedná o porušení zákona a stěžovateli toto porušení vadilo. Dospěl k názoru, že k takovému skutku dojít nemohlo, a proto částku neuhradil, neboť by ji kvůli tomu ani nemohl vymoci po řidiči vozidla v civilním řízení. Stěžovatel řidiče označil, aby sám vysvětlil situaci správnímu orgánu.

[5] Závěrem stěžovatel namítá nesprávné posouzení vady výroku rozhodnutí prvostupňového orgánu spočívající v nedostatečném vymezení místa spáchání skutku, případně nesprávné posouzení, zda má výrok oporu ve zjištěném skutkovém stavu. Dle názoru stěžovatele vozidlo nestálo na ulici Křížová, ale mimo pozemní komunikaci, kde stání nemůže být přestupkem proti zákonu o silničním provozu. Rovněž stěžovatel tvrdí, že žádná dopravní značka ani zákon nezakazuje stání na ulici Křížová. Pokud stěžovatel odhlédne od faktu, že vozidlo nestálo v ulici Křížová, přesto specifikaci místa považuje za nedostatečnou, protože v obci jsou tři naprosto samostatné ulice Křížové, navíc s odlišnou úpravou vjezdu.

[6] Žalovaný je přesvědčen, že s opakovanými námitkami stěžovatele se vypořádal již krajský soud a kasační stížnost neobsahuje žádné nové skutečnosti, a proto se k jejímu obsahu dále nebude vyjadřovat.

[7] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s. a jsou splněny i obsahové náležitosti stížnosti dle § 106 s. ř. s.

[8] Nejvyšší správní soud zkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a přípustně uplatněných důvodů a dospěl k názoru, že kasační stížnost není důvodná.

[9] Nejvyšší správní soud úvodem posuzoval námitku nesprávného posouzení projednatelnosti jednání jako deliktu provozovatele. Stěžovatel namítal, že provozovateli vozidla může být dle zákona přičitatelné pouze neoprávněné zastavení nebo stání, nikoliv vjezd. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že tato otázka již byla vyřešena v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2017, č. j. 10 As 324/2016 – 46, kde se jednalo o shodnou situaci: *„Nesouhlasí s námitkou stěžovatelky, že nebyly naplněny znaky přestupku, a tudíž nelze dovozovat správní delikt provozovatele vozidla. Znaky přestupku, jehož se řidič dopustil, vymezila již městská policie ve svém oznámení správnímu orgánu prvního stupně. Zákaz vjíždět na vodorovné dopravní značení V 13a podle § 23 prováděcí vyhlášky je třeba chápat ve smyslu, jak jej popsal krajský soud: pokud je zakázáno vjíždět, pak to rovněž znamená, že je zakázáno i stát (argument a minori ad maius). Vjíždění na plochu představuje totiž předpoklad k následnému stání, a pokud by byl tedy zákaz respektován, nikdy by zde vozidlo nestálo. Zároveň stáním na takto vymezené ploše porušuje řidič povinnost dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, jelikož v tomto místě ohrožuje bezpečnost a plynulost silničního provozu a zejména jízdu ostatních vozidel. Právě toto obecné ustanovení představuje sběrnou kategorii zakázaných jednání, kam spadá i neoprávněné zastavení či stání. Rovněž argumentace stěžovatelky rozsudkem NSS ze dne 30. 11. 2016, č. j. 2 As 176/2016 - 46, není v tomto kontextu správná. NSS v uvedeném rozsudku konstatoval, že nelze naplnit skutkovou podstatu § 125c odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu, pokud dopravní značka zakazuje přejíždění čáry, a nikoliv předjíždění vozidel. Pro zákaz předjíždění v daném případě však chyběla opora v zákoně. Naproti tomu zákaz stání na místech, kde by mohl být ohrožen provoz, v zákoně výslovně uveden je a k jeho respektování má přispívat rovněž vodorovná dopravní*

značka V 13a. Jednání řidiče vozidla tedy vykazuje znaky přestupku dle zákona o silničním provozu, který spočíval v neoprávněném stání. Tyto podmínky odpovědnosti provozovatele vozidla tak byly naplněny. NSS souhlasí se závěrem krajského soudu, že stěžovatelka jako provozovatel vozidla nezajistila dodržování povinností řidiče vozidla a pravidla provozu na pozemních komunikacích, čímž se dopustila správního deliktu podle § 125f zákona o silničním provozu." Nejvyšší správní soud neshledal důvod se od tohoto názoru odchýlit, a proto námitku označil za nedůvodnou.

[10] Nejvyšší správní soud poté přikročil k hodnocení námitky porušení § 125h zákona o silničním provozu, které stěžovatel spatřuje v nesprávném popisu skutku ve výzvě k uhrazení určené částky. Nejvyšší správní soud předně uvádí, že výzvou dle § 125h téhož zákona ještě nedochází k zahájení správního řízení, což zdejší soud vyjádřil např. v rozhodnutí ze dne 24. 7. 2019, č. j. 6 As 78/2019 – 45: *„Při vydání výzvy dle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu ke sdělení totožnosti řidiče nebo k úhradě určené částky přitom ještě není vedeno správní řízení o správním deliktu provozovatele motorového vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, ale fakticky jsou pouze zjišťovány informace o údajném řidiči motorového vozidla a pachateli přestupku podle ustanovení § 125c zákona o silničním provozu.*" Zákonná úprava této výzvy není příliš detailní, ale je zřejmé, že jejím účelem je procesní ekonomie a možnost odložení věci ve prospěch stěžovatele, nemohou tedy být kladeny příliš vysoké nároky na její přesnost (ačkoliv precizní specifikace skutku je samozřejmě žádoucí již ve výzvě). Skutek je detailně posuzován teprve následně v průběhu správního řízení, čemuž se provozovatel může bránit. Nejvyšší správní soud je proto toho názoru, že dílčí nedostatek výzvy, který nezpůsobil zaměnitelnost skutku a byl následně během řízení napraven, nemůže způsobit nezákonnost této výzvy ani rozhodnutí správního orgánu. To ostatně vyplývá též z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2019, č. j. 1 As 26/2019 – 26, jež dále řeší možnosti postupu stěžovatele, pokud nesouhlasí s obsahem výzvy: *„(...) nezbývá mu, než částky neuhradit, vyčkat na zahájení správního řízení, ve kterém tuto námitku může účinně uplatnit. Zákon o silničním provozu totiž správnímu orgánu nedává žádnou možnost, jak v této ‚předprocesní' fázi vydané výzvy provozovateli vozidla změnit či zrušit (...)*". V daném případě se sice jednalo o odlišnou situaci, kdy byl skutek ve výzvě špatně právně kvalifikován, avšak oba případy spojuje následná úprava specifikace správního deliktu. Nejvyšší správní soud k tomu dodává, že zásadní je mít možnost se změně bránit (tato podmínka byla v případě stěžovatele jednoznačně splněna již jen možností účastnit se ústního jednání či výzvou k vyjádření k podkladům rozhodnutí, které nevyužil) a finální znění výroku správního rozhodnutí. Prvostupňový orgán ve výroku rozhodnutí ve věci stěžovatele již uvedl správnou ulici, v níž došlo ke správnímu deliktu, tuto podmínku tedy rovněž splnil. Krajský soud nepochybil, když námitku shledal nedůvodnou, avšak související argumentace ohledně ovlivnění stěžovatele touto chybou byla již nadbytečná, neboť vliv na stěžovatele není rozhodný. Tento nedostatek však nezakládá nezákonnost rozhodnutí krajského soudu. Nejvyšší správní soud tak námitku shledal nedůvodnou.

[11] Závěrem Nejvyšší správní soud zkoumal námitku nedostatečného vymezení místa spáchání skutku. Soud taktéž posuzoval, zda má výrok prvostupňového rozhodnutí oporu ve zjištěném skutkovém stavu. Nejvyšší správní soud nejprve upozorňuje, že v obci Sokolov nejsou tři ulice Křížové, ale jedna rozdělená do tří oddělených částí. Dále soud uvádí, že místo, kde byl skutek spáchán, se skutečně nacházelo v ulici Křížová. Právní řád

České republiky sice neobsahuje definici ulice, avšak lze dovodit (mj. z definice pozemní komunikace), že zahrnuje též okolí silnice, chodníky i přilehlé zpevněné plochy. Místo, kde došlo k deliktu, je veřejně přístupnou komunikací ve vlastnictví obce, která připojuje budovu výměníku k silnici, a lze ji tak považovat za součást této ulice. Nejvyšší správní soud dále v této souvislosti odkazuje na rozsudek zdejšího soudu ze dne 29. 5. 2019, č. j. 2 Ad 269/2018 - 42, který řeší obdobnou situaci. V daném případě byl rovněž skutek vymezen celou ulicí v kombinaci s dikcí „*v místě, kde platí dopravní značka X*“, věcně lze tedy považovat i výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ve věci stěžovatele za dostatečný: „*V nyní řešeném případě však výrok prvostupňového právního rozhodnutí stěžovateli vytýká, že ‚nezajistil, aby nezjištěný řidič s tímto vozidlem nestál dne 17. 12. 2015 v době kolem 14:13 hodin v obci Sokolov, na pozemní komunikaci ul. Karla Havlíčka Borovského, a to v místě, kde je to vodorovnou dopravní značkou č. V 13a zakázáno‘; je zde tedy zcela zjevně patrný rozdíl, kdy místo spáchání správního deliktu je krom celé ulice konkretizováno taktéž určitou její částí, a to plochou vyznačenou vodorovnou dopravní značkou č. V 13a (část pozemní komunikace vyšrafovaná šikmými rovnoběžnými čarami).*“ Jednalo se o omezení jinou dopravní značkou, avšak tezi adekvátnosti takového vymezení ve výroku prvostupňového rozhodnutí lze aplikovat i na případ stěžovatele, neboť tato kombinace prvků specifikace skutku obecně zajišťuje dostatečnou konkrétnost výroku. Výrok by samozřejmě bylo možné ještě dále konkretizovat např. uvedením dikce „v blízkosti výměníku“, avšak jelikož mezi účastníky nebylo sporu o místě spáchání skutku tak, jak je vymezen výrokem v návaznosti na podklady ve spisu včetně porovnání fotografií (stěžovatel dokonce dané místo přímo graficky znázornil v rámci žaloby), rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bez problému obstojí. Není totiž nezbytné, aby zcela všechny údaje týkající se místa spáchání určitého skutku byly zároveň pojaty do výroku o něm; rozhodující je, aby i bez nich byl výrok určitý. Krajský soud námitku posoudil správně. Nejvyšší správní soud proto námitku rovněž označil jako nedůvodnou.

[12] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[13] O nákladech řízení kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovanému, kterému by dle úspěchu náhrada nákladů řízení po právu náležela, žádné náklady přesahující jeho běžnou správní činnost nevynaložil, proto mu soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. září 2019

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu